

Saa er der talt om Generalstrejken, og jeg skal da fremsætte nogle Udtalelser om mit Syn paa denne. Her maa man jo vel lægge Mærke til, at der er Tale om en politisk Generalstrejke. Hvis det er en faglig og saglig Generalstrejke, er Forholdet straks et andet, saa kan man overveje, om det er heldigt eller uheldigt, om der er Berettigelse for den, eller om der ikke er det; og det samme kan man gøre overfor Storlockout eller Generallockout, hvad man nu vil kalde det, fra Arbejdsgivernes Side. At saadanne Krige altid er uheldige for Samfundet, er sikkert nok. Det, her er Tale om, er jo, som sagt, en politisk Generalstrejke. Man vilde benytte Generalstrejken i det partipolitiske Formaalets Tjeneste, og det fandt jeg helt urimeligt, og navnlig fordi det Grundlag, hvorpaa man etablerede den, var saa ganske forføjlet og intetsigende. Man sagde, at Kongen havde begaaet Forfatningsbrud. Det er ikke sagt her i Dag, men det er sagt udenfor denne Sal, og der er skrevet adskillige politiske Artikler i socialdemokratiske Blade og i enkelte radikale med, som, vurderede efter Straffeloven, øjeblikkelig vilde skaffe vedkommende Skribent i Fængsel; men her i Salen er det ikke sagt, at det var Forfatningsbrud. Derimod er Ordet „Statskup“ nævnt her i Dag. Kongens Handling er imidlertid hverken Forfatningsbrud eller Statskup. Det er ganske jævnt og ligetil. Kongen har simpelthen ønsket at høre Vælgerens Mening, han har ønsket at vide, om det danske Folk virkelig stod bag Ministeriet, navnlig i Henseende til dets Kølighed overfor Sønderjyderne. Og det er Kongen fuldt berettiget til ifølge vor Forfatning, thi Vælgerne er nu en Gang Landets øverste politiske Domstol, og det er derfor naturligt, naar der er Tvivl om, hvorvidt Repræsentationen har det tilstrækkelige Tilhold hos Vælgerne, at Vælgerne saa ogsaa bliver spurgt. Det maatte i Virkeligheden være en Bressag for de Partier, som har Flertallet herinde, og for det Ministerium navnlig, som har Flertallet, at sige: Ja, er der Tvivl derom, saa ønsker ingen stærkere end vi at faa en Appel til Vælgerne. Og derfor finder jeg, at det havde været det rigtigste og smukkeste af det afgaaede Ministerium, om Statsministeren straks havde sagt til Kongen: Ja, ganske vist vilde vi hellere have haft en Valglov med det samme og en Grundlov, men desuagtet skal vi for vort Vedkommende intet have imod, at Vælgerne bliver spurgt, og vi skal intet have

imod at stille vore Portefeuller til Raadighed. Det vilde jeg have fundet var det smukkeste og rigtigste Svar i Stedet for det Svar, der blev givet, at man ikke kunde appellere til Vælgerne, og til syvende og sidst, at man ikke vilde fungere som Ministre, naar Kongen ønskede et andet Ministerium og havde sagt, at han vilde afskedige Ministeriet. Skal der være Tale om Lovbrud af nogen Art, maa det snarere være her end med Hensyn til Kongens Handling. Thi det er dog en Selvfølge, at ingen Embedsmand kan gaa fra sin Bestilling, inden han virkelig faar sin Afsked paa behørig Maade; det tror jeg dog, vi alle har været enige om, og i den Henseende maa Ministre dele Vilkaar med andre Embedsmænd. Jeg tror for øvrigt heller aldrig, det er sket i dansk politisk Historie, at et Ministerium har nægtet at fungere, indtil dets Efterfølger kom til Stede og kunde underskrive de fornødne Udfærdigelser.

Denne Generalstrejke, som blev erklæret for at fremme politiske Formaal, ser jeg saaledes paa, at de Herrer Ledere, som har faaet den erklæret, efter min Mening har søgt dermed at lægge et Pres paa Kongen og paa Rigsdagen, kort sagt, paa Lovgivningsmagtens Faktorer, et Pres, som de slet ikke har nogen Berettigelse til at lægge. De har ligesom alle andre her i Landet kun Stemmeseddelen at holde sig til, og vil de ikke give Anledning til, at Stemmeseddelen kan blive brugt, saa appellerer de ikke paa rette Sted. Men at komme her med Trusel om Generalstrejke er noget, som vi paa det bestemteste maa afvise, og det ikke alene for vor egen Skyld, for Valgrettens Skyld, men i Virkeligheden ogsaa for Arbejdernes Skyld. Arbejderne er ikke tjente med at faa deres Fagforeninger og Organer brugt paa den Maade, og det Ultimatum, som de Herrer gik til Kongen med: at han inden Kl. 9 $\frac{1}{2}$ Dagen efter skulde sætte det gamle Ministerium paa dets Plads igen, ellers vilde der blive Generalstrejke, det Ultimatum er ikke i Arbejdernes Interesse. Nu er det sagt af det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode), at det er Generalstrejken og de i Forbindelse med den stillede Krav, der netop har gjort, at vi kan sidde her i Dag og forhandle om en Valglov. Det er dog at sætte Tingene helt paa Hovedet. Vi kunde meget godt have siddet og forhandlet om en Valglov, uden at denne Trusel om Generalstrejke havde været fremsat; Ministeriet Liebe nægtede jo ikke at faa Rigsdagen indkaldt til For-